

sjønne, har der ikke viist sig nogen Tendents hos vore Kunstnere af anden og tredie Rang til at gjøre Overgreb paa det Omraade, der er Gjenstand for den ubstemte Paragraf. Det er viist meget faa Exempler, om der overhovedet er Noget, man vil være istand til at anføre derpaa, og dersom det forholder sig saa, forekommer det mig, at der ikke er Grund til ved en Lovbestemmelse at gribe ind paa et Gebeet, hvor der ikke er Trang til en saadan. Den væsentlige Beshyttelse, som Kunstneren trænger til, er, saavidt jeg skjønner, givet ham ved de Bestemmelser, der indeholdes i § 1 i Lovudkastet, saaledes som det er kommet til os fra det andet Thing. Derved troer jeg, at Kunstnerne for Tiden kunne være vel tjente med at aelviscere, og jeg vil derfor for mit Vedkommende ikke kunne ansee det for ønskeligt, at man gaar udenfor disse Bestemmelser. Jeg skal tillade mig at bringe i Erindring, at den ærede første Taler ligeledes ifjor, da denne Lov var til Behandling her, gjorde Forsøg paa at restituere § 1, hvilket jo ogsaa lykkedes for Landstingets Vedkommende, men at det endelige Resultat blev det, at Loven slet ikke udkom, og det er jo ikke utænkeligt, naar man seer hen til, med hvilken Eenstemmighed Lovudkastet er bleven vedtaget i dets nuværende Skikkelse i det andet Thing ved sidste Behandling, og til den meget store Majoritet, det alt havde ved anden Behandling, at Loven iaar kunde faae den samme Skæbne. Jeg for mit Vedkommende vilde ansee det for meget beklageligt, om Kunstnerne atter denne Gang skulde komme til at savne den store Beshyttelse, som den gamle § 2, den nuværende § 1, yder.

Krieger: Jeg haaber, at det Endringsforslag, som er blevet omtalt, vil blive stillet, og Sagen vil da foreligge til nærmere Behandling. Jeg vil derfor kun gjøre den Bemærkning i Anledning af, hvad den ærede sidste Taler yttrede, at det ikke forekommer mig at have nogen væsentlig Betydning, hvilken Tendents der i den forgangne Tid har viist sig hos Kunstnere af anden og tredie Rang til at gjøre eller ikke at gjøre Noget, som erkjendes for ikke at være rigtigt. Jeg haaber, at den nuværende Tendents vil vedblive, men derom er ikke

Spørgsmaalet her. Naar man giver en Lov om en vis Gjenstand, bør den optage de Bestemmelser, der ere de rigtige for Forholdets Natur, uden Hensyn til, om en vis Retssfølelse kan antages at ville holde tilbage fra at gjøres, som ikke er Ret. Dette er Hovedsynspunktet, ikke, hvilke Tilbøieligheder der have viist sig eller ikke, men hvad der i og for sig er det Rette. Jeg troer, at det, som her er Tale om, vil vise sig virkelig at være det Rette. Jeg vil ikke gjerne, at det skal kaldes en Beshyttelse — jeg har ikke Noget imod selve Ordet, man kan godt bruge det; men Beshyttelse betragtes gjerne som Noget, der næsten har Karakteren af en Naade, og Beshyttelsesystemet er overhovedet ikke meget hndet. Det, der her er Spørgsmaal om, er at hævde Arbejderens Ret; og det er fra det Synspunkt, jeg troer, at Sagen i det Hele skal bedømmes.

Indenrigsministeren: Det følger af den Omstændighed, at jeg har forelagt Lovudkastet i det andet Ting i den Form hvori det sidst blev vedtaget her i Landstinget, at jeg ganske tiltræder de Betragtninger, som ere anførte for det Retserdige og Billige i det i den nu ubstemte § 1 indeholdte Princip. Men, ligesom jeg ikke har kunnet frakjende de Indvendinger, som ere gjorte mod denne Paragraf, og som gaae ud paa, deels at Paragrafen er af mindre praktisk Vigtighed for vore Kunstnere her i Landet, deels at dens Gjennemførelse i Praxis vilde støde paa mange Vanskeligheder, navnlig med Hensyn til Bevilsførelsen, al Vægt, saaledes er det for mig Hovedsagen, at denne Lov udkommer, og at den udkommer inden ikke alt for lang Tid, for at derved vore Kunstnere kunne sikres Beshyttelse mod Mangfoldiggjørelsen af deres Værker, som efter vore Forhold er den Naade, hvorpaa de kunne drage den væsentligste pekuniære Fordeel af dem. Saafremt jeg nu kunde antage, at Gjenoptagelsen af den förrige § 1 ikke vilde forhindre Lovens endelige Vedtagelse fra Rigsdagens Side, skulde jeg gjerne see, at det skete; men jeg skal dog henstille til de ærede Medlemmers Overveelse, som agte at stille Forslag i den Henseende, om det ikke vilde være hensigtsmæssigt noget at indskrænke Omfanget af